

Matej Trnovec Snový valčík

Končí sa kruh
a každý uzavretý kruh
je pokračovaním špirály
Kruh je nekonečný
Ako počet žmurknutí potrebných
na to aby si sa v podobe observovaného
objektu
Začala na stupnici krásy hnus
posúvať čo i len trochu
na stranu hnusu
(V negatívne sme presne naopak,
ale realita je len negatív negatív a preto tak
zapadáme)
Naivné verše boli vždy mojou silnou stránkou
Avšak radšej robím to, čo vyžaduje boj
Radšej sa spútam a po štrku sa nechám ťahať,
ako bezvládne torzo krvácajúce umelou krvou v
spreji
a to celé vo veršoch
Poézia je muž s vyšíťmi slzami
alebo žena s bavlennými vlasmi
A tak sa bičujem nenávisťou až ku kritike
Až ku láske, čistejšej než naivné oblievanie prs
kuracou polievkou
Keď som bol dobrý - bol som prach
Keď budem zlý - budú si ma pamätať
A ja si vždy
Budem pamätať rybíe šupiny,
čo sú negatív

Valéria Endreszová

Medzipriestory

V izbe zo skla
stále je mäkký gauč,
rozstrapkané konce operadla,
zodretý poťah.
Prečo si však nesadnúť,
keď steny ňaťahujú k tebe ruky
tvárac sa, že ťa chcú zadusiť?

Samuel Furmánek Zahniezdiť sa

ležíš mi v náručí ako prázdna fľaša od vína
a tvrdíš, že to nepochopím, že to tak nik nevníma
ležíš mi na hrudi a prstami ti češem potoky vlasov
padajúcich na belasú tvár usadenú v nehybnom okne
ležíš mi pri srdci a odrazu pochopíš, že chápem,
že si vzkriesením všetkého, čo som v sebe pochoval
trasiem sa na špičkách so srdcom nad hlavou ako
maják
a odkrývam ťa: nahý pohľad zahryznutý do pohľadu
keď studne hľadia na oceán a oceán na studne –
tok medzi očami napokon stuhne
a snežné súhvezdia sa nežne uhniesdia vo večnosti,
ktorá mi patrí
som gitara, ktorá hrá tvoju smutnú pieseň
späť v hniezde, ležím v perí medzi dvoma zreničkami
strop s bosými krokmi: chvíľu len ležím a pozerám
vidím ťa ako maľbu a prstom ti kreslím rám
mysľou mi letia šialené obrazy tiel zväzovaných
telami a hrdličích kriviek s notami pre škriabavé
nechty
a odrazu sa ukáže, že ramená sú ten rám –
rám pre dielo, pre snovosť s novou príchutou
pre dielo v zmysle telo, pre ďalší pár rúk
odstránenie chladu, už mi neprší na chrbát
odstránenie strachu, už sa nemám čoho báť
vedomie presakuje z dimenzie do dimenzie
a hmota sa (po)vzniesla mimo bolestný prah
radosť to je to, keď nikto neklope,
keď sú len hrianky káva a med na perách,
keď zisťujem, že sme vyhrali, čo nik iný neprevzal
(jeden druhého)
v harmónii uprostred katarzie sme ako draví anjeli:
som Severin v Raji, ktorý dostal viac než mohol dať
som Severin, ktorý chce padnúť k nohám Venuše,
ktorý večne túži a nikdy nemôže
líška ho požiera zaživa a on nesie rany ako dôkaz
lásky všetkým na očiach
si vzkriesením všetkého, čo som v sebe pochoval

LITERÁRNE BLUES(nenie)

Diana Láslopová
Eliška Panáčková
Juraj Chrenka
Viera Procházková
Petra Štefancová
Samuel Furmánek
Matej Trnovec
Adam Ďurík
Valéria Endreszová

2018

Juraj Chrenka

Poézia

Hovorí
že sa volá Anna
a jej syn Martin pracoval tridsať rokov za pásom
a z ničoho nič dostal porážku
a už nepracuje
hovorí
že mala pekný život
študovala medicínu
a princípy lietania
a niekde tam stratila vieru v Boha
no po tom
čo sa lietadlo s tridsiatimi troma medikmi zrútilo
ho znova našla

neverila komunistom
ani kapitalistom
ale vedela
spraviť dokonalý makovník
a Martin mal už päťdesiat
a vždy si pýtal dupľu

hovorí
že Martinov brat žil v Amerike
no už nežije

a dnes
má Anna osemdesiat päť
a stále verí v Boha
aj keď
mu už veľmi nemá
čo povedať

Diana Laslopová

Predznamenanie

Marioneta dvíha ruky
v šamanskom geste
obrany
Hlava je prvá na rane
keď sa za ňou
rozbehne lev
s papuľou rozďavenou
od túžby po pachu
zvetraného železa
Zahryzne
Marioneta poslušne
spustí k zemi
ruky/nohy/telo/myšlienky
Usmeje sa
(Zlomená palica)
Lev sa obližne
S plným pocitom si ľahne
do tieňa
prespať
trýznivo horúce popoludnie
Drevo trpezlivo zvetrá a stane sa
súčasťou samého seba

Eliška Panáčková

Moje tváre

Ráno plné
cudzích tvárí.
Vybrať vhodné
na skrývačku.

Do vchodov
horúcich pecí.
Medzi
chladnými...
Medzi stovkami
sklených zubov.

Byť ako ostatní.

Kostými, farby
necitlivé srdcu.
Tisícky zlomkov
umlčaných duší.

Chytám veci
na údicu,
kým mi ju
nevyrazia z ruky.

Byť ako oni.

Hrať princeznú
v tomto divadle,
ale vládnuť
ako kráľovná.

Nechcem byť
nimi.
Uväznené slová
môjho hrdla.
Nemôžem si
to dovoliť.
Oni mi určía,
aká musím byť.

Preto so zrkadlom
kráčam.

A hľadím
len do neho.
A len tam, kde
srdce pramení,
cítim, milujem.
Zrkadlá svoje
na črepy rozbijem.

A len útroby
hôr vedía
ma vypočuť.

Len tam sa môže
duša vykričať
mojou rečou.

Ozvena slov
môjho srdca
do všetkých strán.

Nie som zamotaná
do ušitých lán
z klamstiev.

Moje stránky
ukryté medzi
nemými stromami.

Masky zlomené
ležia na zemi.

Môžem dýchať.
Môžem lietať,
kam chcem.

A tu opäť
svoju tvár
nosiť smiem.

Petra Štefancová

Oceľ a ty

Azúrová panna pod prikrývkou z mreží
ustrihne si prameň vlasov
a vhodí do prúdu
Technické albatrosy preseknú nebo
ako linoryt
Tvár, oceľ a vnútornosti
Ak by bola voľnosť farbou,
bola by azúrová

Práve taká, akú odráža kolísavá hladina morí,
keď sa nepozeráš

Vyslobod' ma zo seba -
- nalieha a prosí
a v hlbokom jase znecitlivenia
mihne sa tieň.

Adam Ďurík

Stratený

Stratený v spleti mozaikovitých chodieb
Zablúdený v tmavom bludisku myšlienok
Navždy zmiznuté kľbko nití
Ničí aj tú poslednú nádej na záchranu

Jasná obloha bojuje s pocitom temnoty
Pád do nekonečnej priepasti sĺz
Zvädnutá kytica v kvetináči
Vpíja do seba obrovský žiaľ

Blesk preťal srdce na dve polovice
Už dávno ostal iba tmavý prízrak
Blúdiaci vysmíatym svetom so slzou na líci
A túžbou po milovanej osobe

Bez toho pekla nebol by ani ten raj
Dante Alighieri
Avšak len málokto uspeje na trnístej ceste k blaženosti
Väčšina ostane navždy stratená

Viera Procházková

Zrkadlenie

I.

Každý deň myšlienkami blúdím
svetielkujúcou dedinou,
keď noc spaľuje deň
a tma požiera jas.

Začínam u prastarých domov,
tam, kde to vonia
slivovicou a košmi šušiek
rozmrvných v pažeráku ohňa
a myslím na báseň.

II.

Každý deň myšlienkami blúdím
popri pyšných novostavbách.
Som staršia od rodičov
so žilnatým srdcom.

Vystieram ruky k prašnej ceste,
ku skromnej vzdušnej chalupe
a v kamennej nádobe
sa voda vzdúva
ako svetlo nosná hviezda.

III.

Každý deň myšlienkami blúdím
pod strechami malých domcov,
čo zvončekmi nárečia zvonja
a chýbajúcou striedkou chleba.

Zratúvam mnohoraké zvláštnosti,
lysé prsty koniarov a koscov
a chvíle, keď milenci
žehnali chleba a klasy.
Presypané augustovou riečicou.

IV.

Vydávam sa pešo tam,
kde vŕzgajú podošvy
zodratej zeme.
K plecnatým Javorníkom.

Tu rieka na horu žaluje,
keď žena, pred mužom
v pivnici schovaná,
k pôrodu sa chystá.
V popolavý dušičkový večer.

V.

Vydávam sa pešo tam,
kde do kosti nehreje teplo,
na večnosť upísaných
alkoholikov a námraza zím.

V ruke sa mi hemží
vržďanie kolovratov,
vreteno starých materi,
povyhadzované ruky detí
a šedivenie priadzí.

VI.

Vydávam sa pešo tam,
do krčmy rozlúčok.
Do starého dedovho kalendára
s rozfúkanou plesňou.

Pod strechový odkvap,
kde na Ondreja host'a usadili
a každý v dobrom slove
uložil pod veľké zrkadlo
stratený pár detských rúk.